

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
18. december 1992^{*}

I sag T-43/90,

José Miguel Díaz García, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Bruxelles, ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos, bistået af Manfred Peter og Christian Pennera, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kircheng,

sagsøgt,

hvorunder der er nedlagt påstand om, at det fastslås, at Europa-Parlamentets beslutning af 29. marts 1977 om vedtagelse af almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 2, stk. 4, i bilag VII til tjenstemandsvedtægten er ulovlig, at Parlamentets afslag af 8. marts 1990 på ansøgningen om, at sagsøgerens samleverskes børn ligestilles med børn, over for hvem der består forsørgerpligt, jf. artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten, annulleres, og at afvisningen af 3. juli 1990 af sagsøgerens klage, om fornødent, annulleres.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne R. Schintgen og C.W. Bellamy,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

^{*} Processprog: fransk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 7. juli 1992,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren, den spanske statsborger José Miguel Díaz García, er tjenestemand i Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«) og gør tjeneste i Bruxelles. Før tiltrædelsen af tjenesten i Parlamentet boede han i Spanien. Han var gift og havde et mindreårigt barn, men boede ikke sammen med sin hustru og deres fælles barn. I juli 1983 blev der afsagt separationsdom, hvilket skal ske, før der kan indledes skilsmisssag. Siden juli 1987 har han boet sammen med Visitación González Reillo og dennes to mindreårige børn. González Reillo var ligeledes separeret fra sin ægtefælle og havde ved separationsdommen fået tillagt forældremyndigheden over børnene.
- 2 Den 12. december 1988 fik sagsøgeren efter at have deltaget i en almindelig udvælgelsesprøve tilbudt en stilling som kontormedhjælper i Parlamentet. Den 18. december 1988 sendte han til Parlamentet en bopælsattest og en attest for ægteskabeligt samliv med González Reillo, der var udstedt henholdsvis den 27. januar og 16. december 1988 af Alicante kommune (Spanien).
- 3 Fra det tidspunkt, hvor han tiltrådte tjenesten i Parlamentet, nemlig den 15. februar 1989, er husstandstillægget og børnetilskuddet for det i hans ægteskab fødte barn blevet udbetalt til hans hustru.
- 4 I marts 1989 anlagde González Reillo skilsmisssag for retten i Alicante. Sagsøgeren havde allerede i januar 1989 anlagt en tilsvarende sag for samme ret.

- 5 Den 4. april 1989 skrev sagsøgeren til Parlamentet og ansøgte om i medfør af artikel 1, stk. 2, litra c), og artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) at få tildelt de i disse bestemmelser omhandlede familietillæg. Den 6. juni 1989 meddelte Parlamentet sagsøgeren, at hans ansøgning ikke kunne imødekommes.
- 6 Ved afslutningen af det spanske skoleår i juni 1989 flyttede González Reillo og hendes børn ind hos sagsøgeren i Schaerbeek, Bruxelles. De belgiske myndigheder havde kun givet dem opholdstilladelse indtil den 18. december 1989.
- 7 Den 7. november 1989 forelagde sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, Parlamentet en ansøgning, hvori han anmodede dette om at træffe en beslutning, hvorved det anerkendtes, at han bar familiemæssige byrder som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra c), og artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten.
- 8 For at gøre det muligt for sin de facto familie at opnå tilladelse til at bo hos ham i Belgien underskrev sagsøgeren den 20. december 1989 en »underholdsforpligtelse«, hvorved han

»over for den belgiske stat og [sin] samleverske, Visitación González Reillo ... forpligtede sig til at påtage sig dennes sundheds-, opholds- og hjemrejseudgifter.

(udelades)

Denne forsørgerpligt gælder ligeledes den udenlandske statsborgers ægtefælle og deres forsørgelsesberettigede mindreårige børn *(udelades)*«.

- 9 Sagsøgeren og González Reillo fik et barn sammen den 29. januar 1990.

- 10 Henholdsvis den 20. december 1989 og den 1. marts 1990 afsagde retten i Alicante dom til skilsmisse i sagerne vedrørende González Reillo og sagsøgeren. Ved dommen vedrørende González Reillo tilpligtedes hendes tidligere ægtefælle at betale hende 20 000 PTA om måneden til deres fælles børns underhold. Beløbet skulle pristalsreguleres.
- 11 Ved afgørelse af 8. marts 1990 afviste Parlamentets generalsekretær sagsøgerens ansøgning af 7. november 1989, idet han bl.a. anførte, at

»... i betragtning af Deres aktuelle personlige situation er det berettiget, at husstandstillægget og børnetilskuddet udbetales til Deres ikke fraskilte hustru, som har fået tillagt forældremyndigheden over Deres ægtefødte barn.

(udelades)

For så vidt angår Deres samleverskes børn kan De ej heller få tilkendt noget børnetilskud, idet betingelserne for at anvende artikel 2, stk. 4, i det nævnte bilag ikke er opfyldt *(udelades)*«.

- 12 Den 3. april 1990 svarede sagsøgeren Parlamentet i en skrivelse, hvori han opfordrede Parlamentet til at ændre sin afgørelse eller tilbagevise de argumenter, han fremførte til støtte for sin ansøgning.
- 13 Sagsøgeren og González Reillo indgik ægteskab i april 1990.
- 14 Den 3. juli 1990 besvarede Parlamentets generalsekretær sagsøgerens skrivelse af 3. april 1990 og forklarede, at der ikke forelå omstændigheder, der retligt gjorde det muligt for ham at ændre den begrundede afgørelse, som var indeholdt i skrivelsen af 8. marts 1990, og som skulle ses på baggrund af de daværende omstændigheder.

Retsforhandlinger

- 15 Dette er baggrunden for, at sagsøgeren ved stævning indleveret den 5. oktober 1990 til Justitskontoret for Retten i Første Instans har anlagt denne sag med påstand dels om, at det fastslås, at Parlamentets beslutning af 29. marts 1977 om vedtagelse af almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII er ulovlig, dels om annullation af afgørelsen af 8. marts 1990 og, om fornødent, annullation af afgørelsen af 3. juli 1990, hvorved hans klage blev afvist.
- 16 Ved indlæg afgivet den 10. december 1990 har sagsøgte fremsat afvisningsindsigelse. Ved indlæg afgivet den 15. januar 1991 har sagsøgeren anmodet Retten om at forkaste denne indsigelse. Afvisningsindsigelsen blev ved Rettens kendelse af 22. januar 1991 henskudt til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.
- 17 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Efter anmodning fra Retten har parterne fremlagt sagsøgerens skrivelse af 4. april 1989 til Parlamentet og dettes svar af 6. juni 1989.
- 18 Den mundtlige forhandling fandt sted den 7. juli 1992. Parternes repræsentanter afgav deres mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål.
- 19 I retsmødet frafaldt sagsøgte sin afvisningsindsigelse med den begrundelse, at man ikke ønskede at fratage Retten muligheden for at tage stilling til realiteten. Sagsøgeren fremlagde genpart af en dom afsagt den 1. april 1992 af juge de paix du deuxième canton de Schaerbeek (jf. præmis 26 nedenfor).

Parternes påstande

20 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.
- 2) Følgelig fastslås ulovligheden af Parlamentets beslutning om vedtagelse af almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII. Afgørelsen af 8. marts 1990, hvorved sagsøgerens ansøgning om børnetilskud i henhold til artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII annulleres, og om fornødent annulleres den i skrivelse af 3. juli 1990 meddelte afgørelse om at afvise hans klage.
- 3) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 Da sagsøgte i retsmødet havde frafaldet påstanden om afvisning af sagen, nedlagdes følgende påstande:

— Frifindelse.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.

Realiteten

22 Sagsøgeren har påberåbt sig tre anbringender, nemlig et om overtrædelse af artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII, et om ulovligheden af Parlamentets beslutning af 29. marts 1977 om vedtagelse af almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII og et om overtrædelse af vedtægtens artikel 25.

— *Anbringendet om overtrædelse af artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII*

- 23 I artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII, hedder det: »Undtagelsesvis kan enhver person, over for hvem tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt, såfremt denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham, ved en særlig begrundet afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis, ligestilles med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt.«

Parternes argumenter

- 24 Sagsøgeren har fremhævet, at ansættelsesmyndigheden skal tildele en tjenestemand børnetilskud, såfremt den har fastslået, at de pågældende børn er børn, over for hvem der består forsørgerpligt i henhold til artikel 2, stk. 2, i vedtægtens bilag VII, og at de opfylder de i samme artikels stk. 3 fastsatte alderskriterier. Han har i denne forbindelse henvist til Domstolens dom af 19. januar 1984 (sag 65/83, Erdini mod Rådet, Sml. s. 211).
- 25 For så vidt angår den »forsørgerpligt efter lovgivningen«, der er omhandlet i nævnte artikels stk. 4, gør sagsøgeren gældende, at han efter belgisk ret har en »naturlig« forsørgerpligt over for sin samleverskes børn en forsørgerpligt, som er ændret til en civilretlig forpligtelse. En forsørgerpligt kan opstå som følge af en »naturlig« forpligtelse, der bygger på de varme følelser, som består mellem samlevende og mellem en samlever og dennes partners børn. Denne »naturlige« forsørgerpligt kan ændres til en civilretlig forpligtelse ved, at forsørgeren vedkender sig den og/eller frivilligt opfylder den.
- 26 Til støtte for denne argumentation har sagsøgeren i sine skriftlige indlæg henvist til en række argumenter hentet fra belgisk retspraksis. I retsmødet har han ligeledes påberåbt sig ovennævnte dom afsagt den 1. april 1992 af juge de paix du deuxième canton de Schaerbeek i en sag anlagt mod ham den 21. februar 1992 af González Reillo på hendes børns vegne. I denne dom fastsatte retten det bidrag, der skulle betales af Díaz García til González Reillo's børns underhold og uddannelse, til

20 000 francs om måneden pr. barn og dømte Díaz García til straks at betale disse bidrag, såfremt han indstillede indbetalingen af sine frivilligt betalte bidrag. Retten fastslog i dommens præmisser, at »den naturlige forsørgerpligt over for sagsøgerens børn, som Díaz García vedkender sig, på grund af den frivillige opfyldelse af pligten i over fire år er ændret til en civilretlig forpligtelse, der af retten kan påbydes opfyldt, såfremt de frivillige betalinger ophører«.

27 For at fastslå, hvilken lov der fandt anvendelse, gik juge de paix du deuxième canton de Schaerbeek ud fra artikel 1 i Haag-konventionen af 24. oktober 1956 om, hvilken lov der finder anvendelse i sager om underholdspligt over for børn, som såvel Belgien som Spanien har tilsluttet sig, og hvori det hedder: »Loven i barnets sædvanlige bopælsland bestemmer, om og i hvilket omfang barnet kan kræve underholdsbidrag, samt over for hvem kravet kan rejses.« Da retten konstaterede, at de pågældende børn siden december 1989 sædvanligvis havde boet i Belgien, lagde den belgisk ret til grund.

28 Sagsøgeren henviser endvidere til, at han den 20. december 1989 havde underskrevet en erklæring, hvori han over for den belgiske stat forpligtede sig til at sørge for børnenes underhold. Derfor kan det ikke bestrides, at der på grundlag af hans frivillige forpligtelse er opstået en forsørgerpligt efter lovgivningen over for González Reillo's børn.

29 Sagsøgte har gjort gældende, at ydelsen af et tilskud til en person, der ligestilles med et forsørgelsesberettiget barn i henhold til artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII, forudsætter, at tjenestemanden over for den pågældende person »efter lovgivningen har forsørgerpligt«. Bevisbyrden ligger hos tjenestemanden, som skal fremlægge »dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis«.

30 Sagsøgte finder ikke, at sagsøgeren har bevist, at han har en forsørgerpligt efter lovgivningen over for sin samleverskes børn. I den periode, for hvilken sagsøgeren har ansøgt om det pågældende tilskud, var han nemlig selv gift med sit ægtefødte

barns moder, mens hans samleverske var gift med faderen til sine to børn. Og hverken efter spansk ret eller efter almindelige retsregler i medlemsstaterne har en samlever forsørgerpligt efter lovgivningen over for sin samleverskes børn.

- 31 Med hensyn til den forpligtelse til at sørge for børnenes underhold, som sagsøgeren underskrev den 20. december 1989, er der tale om en frivillig beslutning fra den pågældendes side. Sagsøgte nægter at betragte den som kilde til en forsørgerpligt efter lovgivningen, dvs. en forsørgerpligt, der udspringer af gældende lovgivning, i stedet for som udtryk for en personlig vilje.
- 32 Sagsøgte har i retsmødet gjort gældende, at den af juge de paix du deuxième canton de Schaerbeek afsagte dom blev afsagt på et tidspunkt, hvor sagsøgeren og González Reillo allerede var gift, dvs. på et tidspunkt, som ligger næsten to år senere end den periode, der er tale om i den foreliggende sag. Tvisten vedrørte således ikke samlevere, men ægtefæller. Da der i øvrigt var tale om en foregribende retssag, der var anlagt af González Reillo mod Díaz García for at få ham til at opfylde en forpligtelse, han allerede respekterede, var dommen afsagt på grundlag af hypotetiske kendsgerninger og uden egentlig kontradiktion. Sagsøgeren i den sag havde hverken nogen »oprindelig« interesse eller nogen aktuel interesse i sagen. Det var den påståede forsørger, der på en måde søgte at få anerkendt, at han havde en forsørgerpligt efter lovgivningen, selv om ingen anfægtede hans ret til, såfremt han ønskede det, frivilligt at opfylde en forpligtelse, som han personligt fandt naturlig.

Rettens bemærkninger

- 33 Det skal påpeges, at ifølge artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII kan enhver person, over for hvem tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt, såfremt denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham, ved en særlig afgørelse undtagelsesvis ligestilles med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt, således at der kan udbetales børnetilskud.
- 34 Da ligestillingen af en anden person med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, har en ekstraordinær karakter, der understreges af selve ordlyden i vedtægten, må betingelsen for, at tjenestemanden kan siges at have forsørgerpligt efter

lovgivningen over for en anden person, fortolkes snævert (jf. Domstolens dom af 21.11.1974, sag 6/74, Moulijn mod Kommissionen, Sml. s. 1287).

35 Retten skal fastslå, at inspirationen til det i vedtægten anvendte begreb »forsørgerpligt efter lovgivningen« er hentet i medlemsstaternes retsordener, som ifølge loven pålægger forældre og/eller mere eller mindre nære slægtninge en gensidig forsørgerpligt. Retten finder, at det forhold, at der i artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII tales om begrebet forsørgerpligt efter lovgivningen, bevirker, at vedtægten alene tager sigte på en forsørgerpligt, der pålægges tjenestemanden på et retligt grundlag uafhængigt af parternes vilje og således udelukker, at der tages hensyn til forsørgerpligt ifølge en aftale, en fordring uden retskraft eller et erstatningsansvar.

36 Ifølge Domstolens faste praksis (jf. bl.a. dom af 18.1.1984, sag 327/82, Ekro, Sml. s. 107) skal ordlyden af en fællesskabsretlig bestemmelse, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med hensyn til fastlæggelsen af dens betydning og rækkevidde, normalt undergives en selvstændig fortolkning, som skal søges under hensyntagen til bestemmelsens kontekst og formålet med den pågældende ordning. Retten finder imidlertid, at selv om der ikke er nogen udtrykkelig henvisning, kan anvendelsen af fællesskabsretten i givet fald indebære en henvisning til medlemsstaternes ret, såfremt Fællesskabets retsinstanser ikke i fællesskabsretten eller almindelige fællesskabsretlige principper kan finde elementer, der gør det muligt for dem at fastlægge bestemmelsens indhold og rækkevidde ved en selvstændig fortolkning.

37 Hverken fællesskabsretten eller vedtægten giver Fællesskabets retsinstanser retningslinjer, efter hvilke de ved en selvstændig fortolkning kan fastslå indholdet og rækkevidden af en forsørgerpligt efter lovgivningen, der gør det muligt at tilkende en tjenestemand børnetilskuddet i henhold til artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag

VII. Derfor skal det klarlægges, hvilken national retsorden sagsøgeren er undergivet, og undersøges, om denne retsorden pålægger ham en forsørgerpligt efter lovgivningen i vedtægtens forstand over for hans samleverskes børn.

- 38 For at kunne foretage denne undersøgelse finder Retten det nødvendigt at fastslå, hvilken domsmyndighed der eventuelt er kompetent, og hvilken lov denne i medfør af sine egne lovvalgsregler ville anvende.
- 39 I den foreliggende sag er begge de personer, der er tale om, spanske statsborgere. I den pågældende periode, som går fra sagsøgerens tiltrædelse af tjenesten i Parlamentet (februar 1989) til hans ægteskab med González Reillo (april 1990), boede børnene først, nemlig fra februar 1989 til afslutningen af skoleåret 1988-1989, hos deres moder i Spanien. Derefter boede de hos sagsøgeren og deres moder i Belgien. I begyndelsen boede de i Belgien på grundlag af en midlertidig opholdstilladelse. Fra den 20. december 1989 har de haft ret til at blive boende i Belgien på grundlag af den af sagsøgeren underskrevne underholdsforpligtelse.
- 40 På baggrund af disse faktiske omstændigheder har både de spanske og de belgiske retter klart været kompetente, og både spansk og belgisk ret kunne finde anvendelse afhængigt af, hvornår sagen er anlagt.
- 41 I den foreliggende sag er det imidlertid ubestridt, at der hverken i belgisk eller spansk ret findes nogen forsørgerpligt efter lovgivningen som defineret ovenfor, der udspringer af en retskilde, som er uafhængig af forsørgerens vilje, og som gælder en samlevers børn. Derfor finder Retten, at uanset om ovennævnte Haagkonvention eller belgisk eller spansk ret finder anvendelse på det pågældende forhold, havde sagsøgeren i den omtvistede periode ingen forsørgerpligt efter lovgivningen i vedtægtens forstand over for González Reillo's børn.

- 42 Retten finder særligt, at sagsøgerens argument — der bygger på tanken om, at en civilretlig forpligtelse, som er udsprunget af en »naturlig« forpligtelse, udgør en forsørgerpligt efter lovgivningen i vedtægtens forstand — må forkastes. Selv om der judicielt kan påbydes opfyldelse af en sådan civilretlig forpligtelse, udgør denne forpligtelse, der udspringer af en frivillig handling, ikke en forpligtelse, som udspringer af en af parternes vilje uafhængig retskilde, og kan derfor ikke kaldes en forsørgerpligt efter lovgivningen i vedtægtens forstand.
- 43 Trods de ændringer, der siden vedtægtens udarbejdelse i 1962 er sket med hensyn til sæder og skikke, er Retten under ingen omstændigheder kompetent til at udvide den retlige fortolkning af artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII til at omfatte forpligtelser af den af sagsøgeren nævnte type.
- 44 For så vidt angår den dom, juge de paix du deuxième canton de Schaerbeck afsagde den 1. april 1992, er det tilstrækkeligt at fastslå, at den vedrører en periode, der ligger efter sagsøgerens ægteskab med González Reillo, og derfor ikke har betydning for den i den foreliggende sag omhandlede periode.
- 45 Med hensyn til den underholdsforpligtelse over for samleverskens børn, som sagsøgeren har underskrevet, finder Retten ej heller, at den, selv om den kan indebære en forsørgerpligt, kan betegnes som en forsørgerpligt efter lovgivningen i vedtægtens forstand, da tjenestemanden frivilligt har underskrevet den.
- 46 I betragtning af det ovenfor anførte må det første anbringende forkastes.

— *Anbringendet om ulovligheden af Parlamentets beslutning om vedtagelse af almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII*

- 47 I artikel 3 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser vedrørende personers ligestilling med forsørgelsesberettigede børn, der blev vedtaget af Parlamentet den 29. marts 1977, hedder det:

»Den person, for hvilken der ansøges om ligestilling, skal være:

- over 60 år, hvis det er en mand, og over 55 år, hvis det er en kvinde, eller
- under 18 år, idet denne grænse dog forhøjes til 26 år for personer under skole- og videregående uddannelse eller faglig uddannelse, eller
- forhindret i at sørge for sit underhold på grund af sygdom eller svagelighed.«

Parternes argumenter

- 48 Sagsøgeren har gjort gældende, at Parlamentet ved at føje betingelser, der ikke er fastsat af Fællesskabets lovgiver, til artikel 2, stk. 4, i bilag VII, åbenbart har gjort sig skyldig i procedurefordrejning og magtmisbrug. Sagsøgeren fremhæver, at beslutningens artikel 3 automatisk medfører udelukkelse af et betragteligt antal personer (herunder en tjenestemand's samlevers børn, over for hvem tjenestemanden faktisk har påtaget sig forsørgerforpligtelser), medmindre de er ramt af alvorlig sygdom eller svagelighed.

- 49 Sagsøgte erkender som svar på sagsøgerens argumenter vedrørende artikel 3 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser, at en identisk udgave af denne artikel blev underkendt ved Rettens dom af 14. december 1990 (sag T-75/89, Brems mod Rådet, Sml. II, s. 899, præmis 29). Sagsøgte hævder imidlertid, at artikel 3 ikke kan have ligget til grund for den individuelle afgørelse, der anfægtes af sagsøgeren, idet hans samleverskes børn, som er under 18 år, fuldt ud omfattes af denne artikel 3. Sagsøgerens ansøgning er således ikke blevet afvist på grund af denne bestemmelse.

Rettens bemærkninger

- 50 Det er tilstrækkeligt at fastslå, at artikel 3 i de pågældende almindelige gennemførelsesbestemmelser ikke indeholder nogen bestemmelse, der kan udelukke González Reillo's børn fra at være omfattet af artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII, da disse børn i den omtvistede periode var under 18 år.
- 51 Det andet anbringende må således forkastes.

— Tredje anbringende om overtrædelse af vedtægtens artikel 25

Parternes argumenter

- 52 Sagsøgeren har gjort gældende, at han ikke via begrundelsen for den udtrykkelig afvisning af hans ansøgning og klage har kunnet kontrollere lovligheden af disse afgørelser. Når Parlamentet har vedtaget almindelige gennemførelsesbestemmelser, er det enten fordi det har fundet, at det pågældende stk. 4 ikke var tilstrækkeligt klart, eller fordi det var nødvendigt at fastlægge kriterier, der kunne tjene til vejledning for administrationen ved udøvelsen af dennes skønsmæssige beføjelser. Under disse omstændigheder kan Parlamentet ikke i forbindelse med den foreliggende sag hævde, at teksten er klar og taler for sig selv.

- 53 Sagsøgte finder, at henvisningen i afgørelsen af 8. marts 1990 til gennemførelsesbestemmelserne til ovennævnte artikel 2, stk. 4, udgør en tilstrækkelig begrundelse. I øvrigt har sagsøgte anført, at sagsøgeren ikke i sin klage havde anført dette punkt, og at sagsøgte derfor ikke var forpligtet til at tage spørgsmålet op på ny i sit svar.

Rettens bemærkninger

- 54 Af Rettens bemærkninger vedrørende sagsøgerens første anbringende fremgår det klart, at denne ikke kan kræve sin samleverskes børn ligestillet med børn, over for hvem der består forsørgerpligt, idet han ikke er bundet af nogen forsørgerpligt efter lovgivningen over for dem. Derfor kan annullation af den anfægtede afgørelse på grund af manglende begrundelse kun medføre, at der træffes en ny afgørelse, som materielt er identisk med den annullerede. I betragtning af Domstolens praksis, hvorefter en sagsøger savner retlig interesse i at kræve annullation af en afgørelse på grund af formmangler i et tilfælde, hvor forvaltningen ikke kan udøve et skøn og er forpligtet til at handle som gjort (dom af 6.7.1983, sag 117/81, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2191, præmis 7, jf. ligeledes dom af 29.9.1976, sag 9/76, Morello mod Kommissionen, Sml. s. 1415, præmis 11), er det således ikke fornødent, at Retten undersøger dette anbringende nærmere.
- 55 På baggrund af det ovenfor anførte må det fastslås, at sagsøgte i det hele vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

- 56 Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

- 1) **Europa-Parlamentet frifindes.**
- 2) **Hver part bærer sine egne omkostninger.**

García-Valdecasas

Schintgen

Bellamy

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. december 1992.

H. Jung

R. García-Valdecasas

Justitssekretær

Afdelingsformand